

Ἐφημερίς
ποῦ διαβάξεις κι' ἀπορείς
θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρωτὶ ἑκάστης Κυριακῆς
κι' ὁ Ἄρβας θαν' ἀπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν	Ἔτος χίλια ἑνησκόσια κι' εἰκοσιν ἑννέα κάθοδος τοῦ κυρ Λευθέρη μετὴν ἄλλη του παρῆα	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ
Εἰς δραχμάς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἰκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν γὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ Ἐπιστολάς καὶ συνδρομὸς προσωπικῶς μόνον σ' ἡμᾶς		
Εἰκοστὸν ἑβδομον φύλλον Δώστε τῶν πτωχῶν σας φίλων	Πέμπτη κι' εἰκοστὴ τοῦ Δεκεμβρίου με Χριστούγεννα Κυρίου	

**Χριστούγεννα πρωτόγεννα τοῦ χρόνου πρώτ' Ἡμέρα
Φτωχοὶ μαζῆ καὶ πλούσιοι χαρῆτε μέσ' τῆ Σφαῖρα**

Ἔτσι καὶ τότε, Ἐκεῖνη τῆ νυκτιᾶ.. ποῦ χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων
μιὰ νύχτα μαγεμένη!
ποῦ ἡ θεία γαλήνη, μετὴν παγωνιά στὴ φύσι, ἀδελφωμένη,
τὴν ὥρα τοῦ μεσονυκτιοῦ, βρισκόταν.. ἀπλωμένη,
τραγούδι ἀπὸ τὸ Οὐρανὸ σκορπίζανε τὸν πόνον
Κάποιας Μητέρας, στὴ σπηλιὰ τοῦ δρόμου, πούχε φτάσει
Ἐκεῖνης, ποῦ γινότανε, Μητέρα, μέσ' τὴν πλάσι,
ἐνῶ οἱ ποιμένες ἄλλαλοι, στὸ θαῦμα σαστισμένοι,
τὸ μάγο Ἀστέρι πῶλαμψε, με μιᾶς, στὸν Οὐρανό!
κι' ἡ φλόγα του ἐφώτισε με μιᾶς, τὴν Οἰκουμένη,
ἐδόξαζαν, ποῦ πήγαινε τὸ φῶς του, στὸ Θεὸ!...!...

Καὶ τώρα ἴδια εἶν' ἡ νυκτιᾶ βαρειά καὶ παγωμένη
στὴ γῆ τῆ δακρυπότιστη, μὰ κι' αἰματοβαμένη!
καὶ τὰ τραγούδια, πῶψαλαν σᾶν τότε τ' ἀγγελούδια
μονάχα τὰ κρυφομιλοῦν καὶ ψάλλουν τὰ λουλούδια.
Ὁ ἄνθρωπος δὲν ψάλλει πειὰ. Μέσ' τοῦ ματιοῦ τὴν ἄκρη!..
ἀργὸ κυλᾶ σιγὰ, σιγὰ, τὸ φλογισμένο δάκρυ...
δὲν νοιώθει πειὰ καμμιά χαρὰ, οὔτε Χριστούγεννων νυκτιᾶ
νοιώθει μονάχα συφορὰ μετὸν χρόνων τὰ μάκρη!

Χριστούγεννα!! Ξύπνα Ρωμῆ καὶ πλῆξε τὸν ἀέρα
μετὸ τραγούδι τῆς χαρᾶς στὴ θεία τέτοια Ἡμέρα!..
Ρίξε καὶ πιε ξανθὸ κρασί. παπῦρι, σᾶν κερᾶσι!
καὶ ἡ χαρὰ σου ἄς ὑψωθῆ στοὺς Οὐρανούς νὰ φθάσῃ!

Χριστούγεννα!! κάθε χαρὰ Σᾶς στέλλω μετὸ νοῦ
Χαρῆτε σήμερα Ρωμηοί!... γιορτάσι.. τ' Οὐρανοῦ!!

**Ἀπελπισιᾶς Χριστοῦγεννα στή γῆ
μεο' τήν ἀπάνθρωπη ἐποχή...**

Οἱ Χριστιανοί ἀνυπόμονα, Χριστέ σέ καρτεροῦνε
νάρθησ' σ' αὐτῇ τῇ δύστυχη, βασανισμένη γῆ
ποῦ πλακωμένη θὲ νὰ βρῆς, ἀπὸ τὸ μαῦρο πόνου
δοῦ μᾶς σκληροφόρτωσε, ἀπάνθρωπη ἐποχή...

Ἔλα Χριστέ καὶ θέρημανε, σκοτεινιασμένους τάφους
δοῦ κοιμᾶται ἀξύπνητη, ἢ κάθε μιὰ ὁμορφιὰ
στή λίγη ποῦ μᾶς ἔμεινε ζωὴ σὲ μᾶς, νὰ δώσης
στ' ἀμέτρητά μας βάσανα, μικρὴ παρηγοριά!!

Ἔλα καὶ ῥίξε βάλσαμο, στή μαύρη μας καρδιά
λυπήσου μας καὶ δώσε μας μιὰν ἄλληγε πνοή
γιατὶ αὐτῇ ποῦ ἔχουμε, κάθε στιγμὴ μᾶς σβένει
καὶ βάρος πλειὰ μᾶς ἔγινε, τέτοια σκληρὴ ζωὴ
τὸ χεῖλο μας μαράθηκε, ὁ πόνος τῶχει ἀσπρίσει
ὁ στεναγμὸς ἐγένηκε, ἀχώριστος σὲ μᾶς

καὶ κάθε μέρα σκέλεθρα μᾶς ἔχουν τριγυροῖσει
κι' ἐμεῖς εἴμαστε σκέλεθρα, τῆς ἴδιας δυστυχιάς.

Ἔγιν' ὁ κόσμος, ἄχαρο σκοτεινιασμένο μνημα
καὶ σὰν σκιὲς οἱ ἄνθρωποι, διαβαίνοντας σ' αὐτὸ
χωρὶς νὰ ζοῦνε σέρνουνε τὸ κάθε τους τὸ βῆμα
καὶ δίχως γέλοιο νάχουνε, στὸ μάγουλο τ' ἀχνό!

Καὶ βαρετὴ μᾶς ἔγινε, αὐτῇ ἢ ζωὴ ποῦ ζοῦμε
ὄτ' εἴχαμε τὸ χάσαμε καὶ μόνο ἢ δυστυχιά
μαστιτίζει ἀκατάπαυστα, καθὼς τήνε περνοῦμε
ἀπομεινάρια τῆς ζωῆς ποῦ μοιάζουν ζωντανά...

Παιδιὰ ποῦ πέφτουν νησιτικὰ, τὸ βράδυ σιὸ κρεβάτι
καὶ στὰ ἔλεῃ τοῦ Θεοῦ, ξυπνᾶνε τὴν αὐγὴ
φώτισε κάθε Χριστιανὸ, σ' αὐτὰ νὰ δώση κάτι
προστάτης πολνεύσπλαχνος, σ' ἐκεῖνα νὰ φανῆ...

Τ' ἀπομεινάρια τ' ἄχαρα, τὰ σκέλεθρα λυπήσου
καὶ δώσε μας στὸ πόνου μας, λίγη παρηγοριά
εἶν' ἢ λογιὰ, πολὺ σκληρὴ καὶ μοιάζει τὴν πληγὴ σου
αὐτῇ ποῦ ἔλαβες Ἐσὺ, Χριστέ μου στή καρδιά!!...

Κανένας δὲν ἐτήρησε!! Χριστέ τὴ διδαχὴ σου,
τὸ δρᾶμα δὲν ἐγνώρισε, κανεὶς τοῦ Γολγοθᾶ
ὁ θάνατός σου, ἦταν κοινὸς στὸ κάθε τὸ παιδί σου
ἐγωῖσμός βασίλειψε, στή μαύρη τους καρδιά.

Τὴν ὑψηλὴ ἰδέα σου, ὁποῦ γιὰ κείνη εὐρήγκες
σὰν τὸ ληστὴ τὸ θάνατο, ἀπάνω στὸ σταυρὸ
τῆ Θεῖα Διαθήκη Σου, στὸν ἄνθρωπο, π' ἀφήγκες
κανεὶς δὲν ἀκολούθησε ἐτοῦτον τὸν καιρὸ...

Στὸν ἰσχυρὸ βασίλειψε, ἢ ἀδικιὰ, ὁ φθόνος
ἢ ἀπονιὰ στὸν ὁμοῖον του, ὁποῦ Χριστέ μου ἐσὺ
γιὰ ὅλους θυσιάστηκες, μὲ θάνατο, σὺ Μόνος
κι' ἐχάρισες στὸν ἄνθρωπο, ἀθάνατη ζωή!!...

Ἄλλα τὰ λησμονήσανε καὶ μέσα στή καρδιά τους
μονάχα ἐστοιχειώθηκε ὁ ψευτογωῖσμός!!

γιὰ τοὺς σκοπούς τους δείχνουνε μονάχα τὴν ψεντιά τους
ἐνῶ φωλιάζει μέσα τους, ἀντιχριστιανισμός

Καὶ δείχνουν μὲ τὰ ἔργα τους στὸν σημερ'νὸ αἰῶνα,
ποῦ λίγο ἔλειψεν ὁ νοῦς, τ' ἀνθρώπου ν' ἀνεβῆ
σὲ κειὰ τὰ δυσανάβανα τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀκόνια
καὶ Προμηθέας δεύτερος, στὸν κόσμου νὰ φανῆ.

Πῶς τίποτε δὲν ἔχοῦνε, ἱερὸ μὲσ' τὴν καρδιά τους
καὶ γιὰ ἰδέα ψεύτικη, θυσιάζονε κι' αὐτὸ
τὸ Ἐγὼ τους, τὴν νεότητα, Θρησκεία, τὰ παιδιὰ τους

γιατὶ στὰ στήθεια ἐτρέφανε ἀνήκουστο κακό...

Ἄχ!! Εἶναι πάντοτε πικρὴ, ὅσο σκληρὴ εἶναι ἢ ἀλήθεια
καὶ τέτοια ἀλήθεια ὁ ἄνθρωπος, δὲν θ' ἀρνηθῆ ποτέ!
μὰ μ' ὅσα εἶπες κι' ἔκαμες καὶ τῇ Θυσία σου ἄκόμα,
Θεούλη μου βοήθειαι!!

ἀνάποδα τῇ διάβασε, ὁ ἄνθρωπος Χριστέ!!

Ζάκυνθος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

**Κόκκινη κλωστή δεμένη
στήν ἀνέμη τυλιγμένη
δὸς της κλωτσο νὰ γυρίση
παραμῦθι ν' ἀρχινίσῃ**

Στὴν παραξένη τὴ χώρα,
ποῦ ἢ Κυβέρνησις μὲ φόρα
φυλακίζει φοιτητὰς
φταῖν' δὲν φταῖν', καὶ τοὺς γκρεμίζει
σὲ μπουντρούμια, φυλακάς,
καὶ τοὺς ἄλλους φοβερίζει
καὶ κτυπᾷ καὶ σκυλοβρίζει..

Οἶον αἰσχος! κατ' αὐτὰς!
Οἶον αἰσχος τῶν Ἑλλήνων
καὶ ἡμῶν κι' αὐτῶν κι' ἐκείνων!
κι' ὄλων μας ὁμαδικῶς
καὶ γελᾷ κάθε ζουρλὸς!,
γιατὶ κρίνουν οἱ μεγάλοι
μὲ παιδιὰτικα μυαλά
κι' ὅσο πᾶει τραβᾷ τὸ χάλι
κι' ὁ ζουρλὸς μὲ μᾶς γελᾷ.

Στὴν παραξένη τὴ χώρα
πάλι Χριστουγέννων ὦρα!
κι' ἄλλων ἢ καρδοῦλα βάφει
κι' ἄλλοι τρῶνε τὸ πιλάφι,
κι' ἄλλοι μένουν νησιτικοί!
Βρὲ, σεῖς ἄνθρωποι κακοὶ
Δόστε στὸ φτωχὸ νὰ φάη,
Μπούκωσέ τον ἄν πεινᾷ,
δὸς του γιὰ νὰ μὴν κλωτσᾷ,
δὸς του γιὰ νὰ σ' εὐλογᾷ
δὸς του κι' ἄς σὲ βλαστημᾷ!
Τὴν μεγάλην τὴν ἡμέρα
ἄς χαροῦμε πέρα, πέρα
τοῦ φτωχοῦ ἢ καλυβοῦλα
τοῦ μεγάλου πῶχει ἀπ' οὔλα
ἄς μὴν εἴμεθα κακοὶ
ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ τρῶνε
κι' ἄλλοι νήστεις νὰ κοιμῶνται
καὶ μὲ τρύπιο τὸ βρακί.

Κόκκινη κλωστή λυμένη
στήν ἀνέμη περιμένει
πλάσις ἀνακατωμένη
μὲ τὴ φτώχεια τυλιγμένη
στοῦ κουφοῦ, ποῦ λὲς τὴν πόρτα
ὅσο θέλεις κάτσε...βρόντα.

**Δι' ἀμφότερα τὰ μέρη
καλὰ χρόνια στὸ Λευθέρη**

Τοῦ φθινόπωρου τὰ χιόνια στὸν Λευθέρη ἀποστέλλω
Αὐτοκράτορος μανδύαν, μιὰ μουροῦτα καὶ μαστέλλο
νὰ βουτάη νὰ δροσίξη κάθε βράδυ τὸ τσερβέλο
δίχως σκοῦφον καὶ καπέλλο
καὶ ἄς ντώση λιγουλάκι τῶν ἀνθρώπων τὰ σχοινιά
καὶ νὰ κάτση νὰ ἡσυχάση σὲ καμμιὰ καλὴ γωνιά

Στὸν Κωστόπουλον Λευθέρη σιδηρόδρομον, νὰ πέρη
στὴς δουλειαῖς του νὰ πηγαίη
κι' ἀπὸ 'κεθε νὰ τὸν πέρη καὶ στὴν Πάτρα νὰ τὸν φέρη.

**Στοὺς Νιόνηδες π' ὄχουν νιονιὸ
πολλαῖς εὐχαῖς μου τελαλῶ**

Στὸν Βρυώνη Εἰρηνοδίκη καὶ καλότατον Κριτὴ
χίλους χρόνους νὰ μᾶς ζήση τ' ἀποστέλλω τὴν εὐχή!
καὶ νὰ δώση ὁ Θεοῦλης νὰ τὸν 'δῶ καὶ δικαστή!

Εἰς τὸν Παρασκευόπουλον τὸν Νιόνιον χίλους χρόνους
νὰ ἰδῆ χαραῖς ἀπ' τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ νὰ ἰδῆ κι' ἐγγόνους
Στὸν Νιόνιον Ἀργυρόπουλον εἰς τὴν **'Αμαλιάδα**
στέλλω πολλὰ τριαντάφυλλα καὶ μιὰ περικονιάδα
στὸν Νιόνιον Δημητρόπουλον στὸ **Τζάντε** στέλλω δῶρα
ἕνα σταυρὸν πολυτελῆ καὶ τοῦ Λεβάντε φῆρο

Στὸν Νιόνιον Ζέξαν εὐχομαι νὰ χαίρη τὴν κυρίαν
τοῦ στέλλω ἀνθὸς χειμωνανθὸς καὶ γλάσταν μὲ γαζιαν
Εἰς τὸν Νιόνιον Κασιμάτην ὑακίνθους τῶν δρυμῶνων
κι' ἕνα μῆλον ζαχαρένιο ἢ δυὸ μῆλα σ' ἕνα κλώνον

Στὴ χρυσὴ καρδιά τὸν Νιόνιο, φιλτατὸν μου τὸν Γκλαβᾶν
ἀποστέλλω λουκουμάδες καὶ ταψὶ μὲ μπακλαβᾶν

Εἰς τὸν Νιόνιο τὸ Μασχούλα ποῦ Ἐπίτροπος τυγχάνει
ἀποστέλλω νὰ ξαπλώνη, ἕν παχύτατον ντιβάνι

Εἰς τὸν Πολυχρονόπουλον τὸν Νιόνιο μὲ χαρὰ
μὲ τὴν κυρὰ νὰ χαίρεται τὰ εὐμορφα παιδιὰ

Στέλλω ἀμέσως στὰς **'Αθήνας** στὸν καλὸν Βασιλειάδη
μία κόττα, μία χήνα καὶ νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι.

Καὶ στὸν Δήμαρχον τοῦ **Πύργου** τὸν γιατροῦν τὸν Κορκολῆν
στέλλω κάνιστρα λουλούδια καὶ μὲ ζέσιν τὴν εὐχὴν
νᾶναι πάντα τὸ καμάρι, ν'ἄχη πάντα τὴν Ἀρχὴν.

Εἰς τὸν Νιόνιον τὸν Γαλῆν στέλλω γάλον καὶ γαλῆν
καὶ στοῦ Ντουῆα τὸν μικροῦλην κι' εὐτραφέστατον Νιονιάκον
φασουλῆν διὰ νὰ παίξη καὶ μικρὸν καραγκιοζάκην

**Τέλος ὁδῶν τὰς εὐχὰς μου
ξένους καὶ συνδρομητὰς μου!**

Γιὰ τὸν Ἀναμορφωτὴν μᾶς νέον περιοδικὸν
εὐχαρίστως συνιδιῶμεν νὰ διαβάξη τὸ Κοινὸν
γιατὶ θάβγη παρ' ὀμίλου ἱπανῶν καὶ καλῶν κέων
μαθητῶν, οἵτινες θέλουν νὰ γενῆ πολὺ σπουδαῖον.

**Σ' ἕνα Στέφανον στεφάνι
ἢ «Καμπάνα μόνον φικιάνει**

Εἰς Στέφανον Μαυρόκοταν, ποῦ μῶφτιασε τὸν πῖλον
τοῖποῦραν στέλλω σεβαστὴν καὶ οὐζὸν ἐκ στεμφύλων
καὶ νὰ μοῦ φτιάνη τοῦ ζητώ, ἀφοῦ μὲ θέλει φίλον
καλλίτερα τὸν πῖλον

**Καὶ τοὺς Χρήστους ψάλλει ἀκόμα
τῆς «Καμπάνας» μᾶς τὸ στόμα**

Εἰς τὸν Χ. Σακῆν ἐφέτην πάντοτ' εὐχομαι νὰ ζῆ
τὴ ζωὴ του εὐτυχῆ
μὲ τὴν ὠμορφην Κυρίαν, ποῦ τὸν οἶκον του κοσμεῖ

Εἰς τὸν Χρῆστον Γεωργακόπ'λον ἱατροῦν πολλὰ τὰ ἔτη
μὲ λουλουδία π' ἀποστέλλω στὸ γιορτάσι του, προσέτι
εὐχομαι νὰ χαίρη πάντα τὴν Κυρίαν τὰ παιδιὰ του
καὶ νὰ ἰδῆ τὸν Παριζιάνον ὅπως θέλει κι' ἡ καρδιά του.

Εἰς τὸν Χρῆστον Τσάλταν φίλον, ἐγκριτὸν μᾶς ἱατροῦν
ὄς καὶ μικροβιολόγον, καθὼς κι' Ἀστυνομικὸν
τὴν κυρίαν νὰ χαίρη μὲ τὸ στόμα τὸ γλυκόν.

Στὸν Σπυρόπουλον Μανώλην τὰς εὐχὰς μᾶς στὸ πανέρι
μιὰ κόρη κρινοδάκτυλος παρήγγεια νὰ φέρη

Μέσ' τὰ βάζα τὰ λουλούδια ἀποστέλλω στὸν Φακῆν
δικηγόρον, καλὸν φίλον, ὄς καὶ Γερούσιαστὴν

Εἰς τὸν Οἰκονομόπουλον Χριστόδουλον λουλούδια
μὲ τῆς καρδιᾶς μου ἀπέστειλα εἰλικρινῆ τραγοῦδια
νὰ ζήση πάντοτ' εὐτυχῆς μὲ τὴ νοικοκυρά του
ποῦ ἔχει ὅμοια τὴν καρδιά, καθὼς εἶν' ἡ καρδιά του

Εἰς τὸν Χρῆστον Γιογκαράκη ἀποστέλλω καμουτσῖα
καὶ μ' εὐχὴν ν' ἀνοίξη τέλος καὶ αὐτὸς δικό του σπῆτα

Στὸν Χαρίλαον Κακούρη ἀποστέλλω «Νεολόγον»
κι' ὅπως εἶναι καβαλάρης χαλινάρια τῶν ἀλόγων

Στὸν Χρ. Πανίτσαν εὐχομαι χαραῖς νὰ δοκιμάξη
κι' οὔτε μιὰ λύπη τὴν καρδιά ποτὲ νὰ τοῦ σκιάξη
Στὸν Χρῆστον Χρήστου ἔστειλα λουλούδια στὸ καλάθι
κι' ἀπ' **'Αθηνιώτικον** μπαξέ ῥοδέας ἕν ἀγκάθι

Εἰς τὸν Χρῆστον Κατελοῦζον εἰς τὸν **Πύργον** Δικηγόρον
τῶν Πατρῶν τοὺς κήπους δρέπω καὶ τοῦ στέλλω ἕνα φῆρο

Στὸν Μανώλην Καζαμπάκαν Πρωτοδίκην, μιὰ παγόδα
καὶ τὰ πλέον διαλεγμένα τσαντσαμίνια τε καὶ ρόδα

Στὸν Μανώλην Μιστριώτην ὅπως πρέπει τὸν Ἐφέτην
τὰ λουλούδια ποῦ τ' ἀρέσουν ἢ μιὰ γάστρα ροδιᾶς σκέτην

Στὸν Ἐμμανουὴλ Ναυπλιώτην δικηγόρον στὰς **'Αθήνας**
ἕν ταψίον μετὰ χήνας

Στὸν Μανώλην τὸν Φαράντον π' ἐπαινώ κι' ἐγὼ κι' ὁ δεῖνας
τὸ κρασί ἐντὸς κοφίνας

Καὶ στὸν Τσουδερὸν Μανώλην τῆς Τραπεζῆς Ἐθνικῆς
αὐτοκίνητον καὶ βίλαν καὶ ἀκόμη μετ' αὐτῆς

γιασεμιά και τσαντσαμίνια έντος κόφας σεβαστής

Στήν Σταθακοπούλου στέλλω άνθη, ρόδα, ρεζεντά
τά τσικλάμεν τής τουλίπες νά τής ψάλλουνε κι' αυτά
τής ψυχής της τά λουλούδια, ποῦ κρατεῖ καμαρωτά.

Εἰς τόν Χρήστον τόν Χασάτην καλλιτέχνην εὐγενῆ
στέλλω θέατρον καὶ δόξαν, ποῦ πολὺ γι' αυτὶ πονεῖ,
κι' εὐχομ' ένδοξος νά γίνῃ στό πανί καὶ στή σκηνή.

Εἰς τόν Καποϊάν τόν Χρήστον δικηγόρον τε καὶ φίλον
ποῦν' τής ξριδος τὸ μῆλον
γρήγορα νά ζευγαρώσῃ, μετ' εὐχῶν καρδιᾶς ἐκδήλων

Στόν Χριστόφορον Κανῆν ἱατρὸν, ἐκ τῶν ἐγκρίτων
τά εὐχὰς ἐμοῦ καὶ τρίτων
δυστυχῶν, ποῦ ἔχει γιάνει δωρεάν κι' εὐγενικά
ἦτοι εὐχὰς τῶν πελατῶν του ποῦ κυτᾶζει στοργικά.

Εἰς τόν Χρήστον τόν Μεσσήνην φίλον τής φιλολογίας
μέ τραγοῦδ' εἰλικρινείας
τάς εὐχὰς μου νά τόν βλέπω πάντα μέσῳ εὐτυχίας

Εἰς τόν Τράγκαν Πρωτοδίκην στέλλω ρόδα ἕνα πανέρι
κι' εὐχομαί του τήν Κυρίαν καὶ παιδιὰ πάντοτε νά χαίρῃ.

Εἰς τόν Χρήστον Γεωργίου τόν καλὸν μηχανικὸν
ταιριαστά μέ τήν κυρά του νά ζῆ πάντα τὸν καιρὸν.

Κι' εἰς τόν Γούλαν Χρήστον στέλλω τὸν δικόν μου ἀρτοποιὸν
νά προσέχῃ τὸ φαί μου, νά μοῦ γίνεται καλὸν
καὶ τοῦ στέλλω κι' ἕνα ρόδον, κι' ἔν γαρύφυλον λευκὸν

Εἰς τόν Χρήστον Ἀνδρικόπ'λον ἀποστέλλω φροῦτα μῆλα
καὶ ποτὰ διὰ τοὺς φίλους καὶ γλυκὰ πολλὰ, ποικίλα.

Εἰς τόν Χρήστον τόν Μπαρμπέρην ἀποστέλλω μάτσα γιούλια
Στόν Χρ. Ἀναγνώστου σ' Ἀστακὸν πολλὰ ζουμπούλια
Στόν Χριστιᾶν τὸν ἱερέα τής Βλασίας ρόδα χίλια
καὶ στόν Χρήστον Σοφιανόπουλον τὰ φιλιὰ μου μεσ τὰ χεῖλια

Στέλλω εἰς τὸ Μεσολόγγι εἰς τὸν Χι Εὐαγγελᾶτον
καλὸν Δήμαρχον ἐπίσης μῆλων, κάστοτρον, ἀφράτων
μετ' εὐχῶν μυχαιατᾶτων

Εἰς τόν Χρήστον τὸν Τσιρώνην δικηγόρον στέλλω βίλαν
δύο βᾶξα φαάφουρένια καὶ τουλίπες μέ τὰ φύλλα

Εἰς τόν Χρήστον Γαλανόπ'λον τσ' Ἀχαῖᾶς τὸν ἱατρὸν
μ' εὐτυχίαν νά περάσῃ καὶ μέ κέρδη τὸν καιρὸν.

Εἰς τόν Χρήστον Μακρυγένην δικηγόρον φίνον, πάλι
τάς εὐχὰς καὶ τὰ λουλούδια παμπληθῆ, ἕνα τσουβάλι
κι' ἕνα γάλλον στό τσουκάλι

Εἰς τόν Χρήστον Δημητρόπ'λον στὰς Ἀθήνας δυὸ κανάτια
καὶ φιλω τὰ δυὸ του μάτια
τήν ζωὴν μέ τὰ παιδιὰ του νά περάσῃ μ' εὐτυχίαν
καὶ νά χαίρῃ τήν Τασσίαν.

Τὸν Παπαβασιλόπουλον τόν Χρήστον τὸν συγχαίρω
καὶ δυὸ λουλούδια τῶσταιλα σ' ὀλόχρυσο μπουγέλο
Στόν Χρήστον Σταματοπούλου τὸ στέλλω ἕνα πεπόνι
καὶ εὐχομαί του χίλιοι του νά τῶβγουνε κι' οἱ χρόνοι

Εἰς δὲ τὸν Δημακόπουλον τὸν Χρήστον σ' Ἐγλυκᾶδα
χειμωνανθοῦς μέ τὰ κλωνιά τραγοῦδια στήν ἀράδα

Στόν Χρήστον Ράπτην, τὸν καλὸν καὶ δικηγόρον ἄμα
θεομάς εὐχὰς ἀπέστειλα μέ τὰ λουλούδια ἀντάμα

Καὶ τέλος στόν Λαμπρόπουλον συνάδελφον στήν πέννα
πάντα νά εἶναι ὑγιής, νᾶχη σωστὰ τὰ φρέννα
νά φάῃ καλά, καλὰ νά πιῆ, κι' ἄς θυμηθῆ κι' ἐμένα

Κι' οὕτω τραγοῦδια μὰ κι' εὐχὰς ένταῦθα τελειῶνω
καὶ νά δᾶς ψάλλω εὐτυχεῖς, πάλιν τὸν ἄλλο χρόνο

Τοῦ Πλουτάρχου τὰ γλυκὰ πάντοτ' ἐξαιρετικά

Ἐφθασεν ὁ Ζόρξ Ὀνὲ καὶ Πτι—Φτούρ σπαρταριστὰ
καὶ βουτήματα Μπριόζ, Κίφφερ καὶ Πενζὸν γλυκὰ
καὶ σοκολατίνα πρώτης Μπραλινὲ Πριγκηπικά
μαντολάτου καὶ Γκριλὲ καὶ Γκανᾶς, Μαρκί Νουγκᾶ
πρώτης ἀρωματισμένα θὲ νά βροῖτε τακτικά
καὶ Φροῦτ—Γλασσὲ, Μπιζέδες, φίνα κι' ἐξαιρετικά,
τροῦφες καὶ Μαρόν Πουτίγκες καὶ Μιλ Φέι καὶ Νογκατί
κι' ὅ,τι τις ἐπιθυμήσῃ καὶ τὴν κρέμα σαντυγι
μέ τὸ γάλα ἐκ Γαλατᾶ
καὶ Πουτίγκες Μελενίκ δλα καλλιτεχνικά
καὶ νά ἰδῆ καθέννας πρέπει
Μαρεγκέ, Μον—μπλάν μαρόν καὶ Πολίτικο τσουρέκι
κι' ὅποιος θέλει γιὰ νά φάῃ
στοῦ Πλουτάρχου εὐθὺς νά πάῃ
κι' ὅποιος θέλει γιὰ νά κάμῃ ἕνα πλοῦσιο γιορτάσι
ἄς περάσῃ ἐκεῖθε πρώτα τὰ γλυκὰ νά δοκιμάσῃ
στοῦ Πλουτάρχου καὶ Υἱοῦ
πρώτης Ζαχαροπλαστείου καὶ στήν τσέπη σας φθηνοῦ

ΓΑΛΛ ΤΡΟΦΟΣ δᾶς σννιστῶ, Μητέρες ὅτὰ παιδιὰ δας
Γρήγορ ἂν θέλ'τε νά γενεῦν μεγάλα, τὰ μωρὰ δας
γιὰτὶ τὸ γάλα τής ΤΡΟΦΟΣ
δίνει μαζῆ ζωὴ καὶ φῶς
καὶ εἶναι γάλα ἀνθόγαλος, ΓΑΛΛ ΤΡΟΦΟΣ ἀφῆρος
τὸ δούτυρο τοῦ γάλακτος, τοῦ γάλακτος ἀνθός!

Γιὰ κουστούμια σπὸρ καὶ φράκα

μία σύστασις τοῦ Φάπα
Κόφτης, ράπτης ἱκανότης ξακουστὸς τυγχάνει ἐμπράκτως
ἕνας μάστορας ὀπουδαῖος ὁ Γιαννάκης Βενιεράτος
ὅτην ὁδὸν Καραϊσκάκη ἑκατὸν δέκα ἑννέα,
ποῦ δὲ κάμνει φιγουρίνι μέ τὰ σκέδια τὰ νέα,
καὶ ὁ' ένδύει ἐν τῷ ἄμα,
δίχως λόγια καὶ ρεκλάμας
μέ τιμὰς, ποῦ τής θαυμάζεις ὡς ὀπουδαῖας λογικὰς
καὶ πρὸ πάντων λαϊκὰς

Συλλυποῦμαι ὀλοθέρμως τὸν Νικόλαον τὸν Ζούρα
γιὰ τὸν προσφιλῆ πατέρα, ποῦ ἀπώλεσ' ἐν Βουρβούρα
κι' εὐχομ' ὁ θεὸς τὸν πόνον τέτοιου φίλου νά κοιμήσῃ
καὶ νά τὸν παρηγορήσῃ,